

Літературно-мистецька сторінка КОЛЕСО ЖИТТЯ...

Іван ПОТІЙ

РАННІЙ СНІГ

Ночей сувої потяглися,
Вдень сонце визирне бліде.
Пожовкле на березах листя
Усе ніяк не опаде.

Сніг недоношений — на листі,
На збляклій зелені трави.
Ховає руки мозолісті
Заклякла осінь в рукави.

Прикутий
До неба, що над головою.
Прикутий
До мами, що стала вдовою.
Прикутий
До неї — синів народила.
Прикутий
До тої, що в дім не впустила.
Прикутий
До неньки України-небоги.
Прикутий
До книги, до пісні, до Бога.
Прикутий
До рідних могил за рікою.
Прикутий
До власної смерті.
Судьбою!

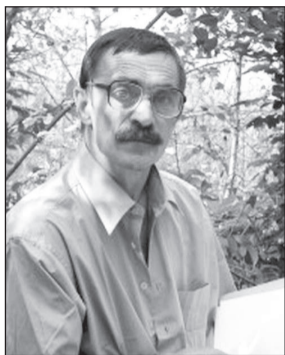
Бродить в стиглих ягодах вино,
Мальви заглядають у вікно.

Потемнів (востаннє, мабуть) ліс,
Просьється пшениця у покіс.

І доводить маму до плачу
Небо, переповнене дощу.

Жаль до серця самого дійма:
Два сини, та жодного нема!

Висить непоклепана коса.
Безутішно плачуть небеса...

Іван Потій народився 10 серпня 1955 р. на хуторі Сіножаття, нині приєднаному до села Кушлин Кременецького району. Поет, публіцист, громадський діяч. У 1976 році закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут (нині ТНЕУ). Працював за фахом у Молдові, на Далекому Сході, кореспондентом газети «Амурська нива» Біробіджанського р-ну Хабаровського краю (нині Російська Федерація). Від 1983 р. — на підприємствах міст Кременець і Почаїв. Від 2001 — голова будівельного кооперативу «Наш дім», від 2004 — директор ТзОВ «Куличівка» у м. Кременець, що спеціалізується на спорудженні житла, завершенні довгобудів. Співініціатор створення обласного літературно-просвітницького товариства «Галицько-Волинське братство», заступник голови цієї організації, головний редактор літературно-мистецького альманаху «Курінь». Вірші й статті опубліковані в українських часописах і в періодиці РФ та Молдови, колективних збірках, альманахах. Член Національної спілки письменників України (2006).

Видані книги: «Манівцями» (1992), «Прикутий» (1998), «Борги» (2001), «Надія» (2003), «Сліди» (2005), «Ловитва вітру» (2007, спільно з І. Дем'яною), лірична збірка «Ми», збірка поезій «Засвіт» (2012).

До мене Всесвіт засвітився,
І після мене не погасне.
Не пам'ятаю, як вродився,
І так хотів би вмерти, власне.

А Всесвіт лишиться зоріти,
Такий холодний і безмежний.
І може вся Земля згоріти,
Зробивши крок необережний.
А Всесвіт лишиться зоріти...

Це не досада і не страх.
На віях не бринить сльоза.
Є друзі вже на цвинтарях
Під сорок ледь чи трохи за.

Я з ними зустріч відкладав,
І часом шкряба по душі,
Що я чогось їм не додав
Ще на тому рубежі.

Сказати б другові: — Прости.
Налити б чарку: — Друже, пий...
...На цвинтарі німі хрести,
Під ними я стою німий.

Щось, може, ще і вийде з-під пера,
Впіймаю риму, думку (не нову!).
Мені здається, що прийшла пора
Навчитися радіти, що живу.

А життя — як одна сторінка,
Крок від столика до стіни:
Перша вчителька, перша жінка.
Перший пролісок сивини...

Де чорно, там не біло,
Життя — твердий горіх.
Мені Творець дав тіло,
Щоб я його беріг.

І ще сказати мушу,
Не стримуючи сліз,
Мені Творець дав душу,
Щоб я до нього ріс!

Перейшли дощі марудні
В сніг. Але всерйоз
Починається у грудні
Лагідний мороз.

Вікна склить, фарбує щоки,
Кроки підганя.
Небо синє і високе
На порозі дня.

Рожевіє даль прозора,
Ніжна, як дитя...
Сонце котиться по горах
Колесом життя!

Січневе сонце ще не має сили,
Косе проміння б'ється в береги.
По небу голубому — хмари сиві,
Неначе голять велетня боги.

Січневе сонце котиться поволи,
Не в змозі ще піднятися з колін,
На вітрі дриголять дерева голі,
Готові йти до сонця на поклін!

Якби я міг, якби я міг,
Я б кладкою під ноги ліг.

Заплетений в твоїй судьбі.
Я став би стежкою тобі.

У руки падав би, як сніг,
Якби я міг!

Надвечір'ям осіннім я блукав
У притишеному саду,
А на яблуні — пізні яблука,
Кожне яблучко на виду!

Чи усі помилки враховані?
Може істину відкопав?
...І на яблучку, в листі сховане,
Часом боляче наступав!

За кількасот недоспаних ночей,
За те, що був освистаний юрбою,
За сором сліз, що бризнули з очей,
Я буду нагороджений Тобою!

Позбирав горіхи біля стежки,
Що нічна негода натрясла.
На березі золоті сережки,
А калина полум'ям пала.

Що мені в неділю посиденьки?
В лісі, де ще ягода терпка,
На пеньку трухлявому опеньки
Дрібно витинають гопака!

ЯЛИНИ

Тепер збагнув, що даремно
Я ті ялини посадив.
Із ними я вrostав у землю,
Шлях вітру перегордив.

Щоб біля батьківської хати
Зимою затишно було,
Щоб шум вершин почула мати —
І їй від серця відлягло.

Додому, додому, додому!
Втомився вже я від доріг.
І задрю собаці рудому,
Що десь в підворотню забіг.

Додому... Невже так розкис я?
Чи душять за горло роки?
Додому. Минаючи числа.
Лишаючи чорновики!
